

Таким чином, кількість користувачів Інтернету в Україні збільшується щорічно. Та за даними Інтернет Асоціації України зараз в державі нараховується понад 4 тис. постачальників Інтернет зв'язку, однак для стабільного розвитку цифрової економіки та задоволення цифрових потреб громадян необхідна значна якість та швидкість Інтернету. Ця проблема була частково вирішена в 2018 році з впровадженням мобільного 4-G інтернет-зв'язку в Україні [2, с.22-24].

Поліпшення якості Інтернету можливе шляхом оновлення інфраструктурного забезпечення, інвестицій для підтримки існуючої якості та розширення каналів зв'язку.

Кількість цифрових послуг в Україні розширюється з кожним днем, але простота та поступність користування ними все ще залишаються проблемними. Однією із значних проблем є відсутність інтернет-комунікацій у невеликих населених пунктах, частці автомобільних та залізничних шляхів, гірській місцевості тощо. Поліпшення інтернет-мережі в Україні розширить доступ більшій кількості населення використовувати електронні можливості, що в свою чергу буде сприяти розвитку цифрової економіки [2, с.24-25].

Таким чином, в Україні поступово створюються сприятливі умови для утвердження цифрової економіки та інфраструктури, необхідно сприяти цифровізації суспільства та першим кроком для цього буде забезпечення належного доступу до Інтернету та покращення якості та швидкості зв'язку.

Список використаних джерел

1. Dufva T. Grasping the future of the digital society. *Futures*. 2019. Vol. 107. P. 17-28. URL: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0016328717302252>
2. Подольчак Н., Білик О., Левицька Я. Сучасний стан цифровізації в Україні. *Ефективна економіка*. 2019. №10. С. 19-25.
3. Статистичний збірник «Регіони України» / ред. І. Вернера. Київ: ДССУ, 2020. С.253- 269.

Харченко Ю. П., доцент кафедри менеджменту та державної служби
Науковий керівник – **Бутко М. П.**, д.е.н., професор
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

АНАЛІЗ ЗАКОНОМІРНОСТЕЙ МОДЕРНІЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

На етапі становлення нового регіоналізму особливої гостроти набуває необхідність інклюзивного підходу до генерації просторового регіонального розвитку в аспекті підвищення добробуту соціуму. Тобто, існує нагальна потреба того, щоб переважна більшість членів громад мали можливість особисто відчутти та оцінити результати економічного розвитку країни та її регіонів.

Основою є місія Української Національної Ідеї, яку сформував відомий учений-регіоналіст С.Й.Вовканич, візія якої зводиться до визнання Україною за стратегічний пріоритет сучасного етапу державотворення і суспільного життя розкриття творчого потенціалу кожного громадянина, який живе в гармонії з природою, суспільством, і цивілізованим світом завдяки ефективному запровадженню і функціонуванню інституціональних норм, правил і традицій, перевірених світовою практикою. Тобто,

складові цієї ідеї мають націлювати націю на виконання трьох функцій: консолідацію, ідентифікацію, та євроінтеграцію з вектором на світовий цивілізований розвиток [1; 2].

Саме тому осмислення та розкриття змістовних характеристик методологічних засад розвитку економіки, через стратегізування цих процесів саме на регіональному рівні в умовах переформатування владних відносин наразі є надзвичайно актуальним та значущим.

Зазначимо, що вказані обставини підкреслюють вагомість стратегії децентралізації, яка на наш погляд, повинна базуватись на глибинних засадах неінституціоналізму, як мають проявлятися, з одного боку у зміцненні основ унітарності державного устрою, а з іншого у залученні людського фактору, як першооснови, центру функціонування територіальних громад, їх згуртованості, гідності, компетентності та націленості на розв'язання існуючих проблем попереднього курсу державотворення і уже накопичених у трансформаційний період.

Проголошена децентралізаційна реформа в контексті розвитку людини, збереження ідентичності нації, історичних надбань, умінь та інтелектуального потенціалу, якісно новий розвиток продуктивних сил, повинна гармонізувати економічну, бюджетну і соціогуманітарну сфери з потребами зовнішньоекономічної діяльності, національної оборони та євроінтеграційними процесами [1; 2].

Ґрунтуючись на теоретичному доробку Д.Норта щодо поділу інститутів на формальні та неформальні, зазначимо, що вони створюють рівновелику дуальну форму модернізації інституціонального базису регіонального розвитку в сучасних умовах [3].

Оскільки фундаментом модернізації продуктивних сил є ресурси, де людина є особливим національним надбанням, а її активна діяльність і прогресивна життєва позиція мають стати двигуном трансформації ресурсів у потенціал з подальшою його капіталізацією з інноваційним змістом, то саме по такому алгоритму рухаються високорозвинені країни світу, його обрали Польща, Чехія, Словаччина, Болгарія, Румунія, і для нашої держави він має стати дороговказом. В попередніх публікаціях ми вже торкалися цього аспекту та виділяли вказану проблему нехтування людського ресурсу, оскільки це є надзвичайно складною задачею і розв'язання її має починатися з модернізації інституціонального базису регіонального розвитку.

У конкретних історичних умовах загальні і специфічні закони виступають як закономірності або як відображення стійких причинно-наслідкових імовірнісних зв'язків, що характеризують найважливіші властиві природним або ж суспільним явищам, процеси, їхні характерні риси, суперечності, тобто сугастійні взаємозалежності між ними [4].

Неформальні правила, що формують розвиток громадянського суспільства і формують однакові характеристики зміцнення громадських організацій, захисту прав власності, відкритості функцій місцевих ЗМІ, прозорості діалогу між урядами, бізнесом та суспільством, етнічного культурного середовища та інші компоненти значущі.

Вивчення та розпізнавання закономірностей дозволяє вибрати оптимальний вектор для формування інституційного ядра та найбільш ефективні варіанти модернізації інституційної бази регіонального розвитку.

На модернізацію інституціональної основи регіонального розвитку в контексті децентралізації влади впливає низка факторів, таких як сукупність аргументів та причин, що впливають на ефективність національної стратегії інклюзивного сталого розвитку.

Найважливіший із усіх закономірностей як в історичному плані, так і з точки зору охоплення всіх процесів суспільного розвитку посідає *закономірність відповідності розвитку продуктивних сил характеру виробничих відносин*. Вона переконливо доводить, що кожен спосіб виробництва характеризується відповідним рівнем розвитку та розміщення

предметів і засобів праці, особливостями суспільного поділу праці та відносинами власності, розселенням населення та іншими просторовими та територіальними факторами.

Не менш важлива закономірність, придатна для сучасного виклику національного самоствердження є *консолідація нації та творення візії майбутнього держави з вектором на світовий цивілізований розвиток* та керуючись єдиними соборними інтересами.

Подолання ексклюзивного бар'єра як інтерактивного чинника державотворення це ще одна суттєва закономірність яка підкреслює необхідність інклюзивного сталого просторового розвитку як незаперечного аспекту модернізаційних перетворень. На нашу думку, під суспільною інклюзією слід розуміти процес максимального нарощування суспільної участі усіх громадян відповідної території у сфері бізнесу, управління, впливу на якість громадського життя, не лише як суб'єктів, а водночас як активних об'єктів подолання регіональних бар'єрів і диспропорцій та активізації реалізації стратегії сталого просторового розвитку.

Це прямий шлях до задіяння закономірностей аксіологічних чинників інтеграції у цивілізований світ через збільшення ступенів участі у інтелектогенних, пасіонарних, та націоцентричних чинниках світоглядної суб'єктності.

Діяльність у рамках суспільного діалогу щодо розробки державної стратегії регіонального розвитку з врахуванням сугестійних закономірностей орієнтованих на модернізацію продуктивних сил, активізації всієї сукупності функцій, котрі сприяють консолідації нації у напрямі соціогуманістичної візії, яка орієнтується не лише на збалансування рівня відставання у соціально-економічній сфері, піднімає рівень матеріального добробуту до рівня європейських стандартів, створює умови та національне творче середовище, особливо серед молоді, щоб не опинитися поза межами науково-технічних інформаційних інновацій чи іншого прогресу.

Список використаних джерел

1. Вовканич С. Ексклюзивні чинники і регіональні бар'єри захисту національної ідентичності українців в умовах глобалізації гібридизації. *Народознавчі зошити*. № 2 (146), 2019. С. 283-292.
2. Вовканич С. Візія ідеології розбудови національної держави – ексклюзив українського народу. *Народознавчі зошити*. 2018. № 6(144). С. 1347–1365.
3. Норт Д. Інституції, інституційна зміна та функціонування економіки / пер. з англ. І. Дзюби. Київ : Основи, 2000. 198 с.
4. Регіональна економіка в модернізаційному форматі : підручник / за ред. М.П. Бутка. Чернігів : НУ «Чернігівська політехніка», 2020. 432 с.